

A Bakonyi Bauxitbánya Vállalat legújabb üzemében, a kiemelt beruházással épült Deáki II. aknaüzemben az idén ötszázöt ezer tonna bauxitot termeltek ki. Az akna brigádjai teljesítették éves tervüket sőt az év végéig még ötezer tonna bauxitot küldtek felszínre

Golyók az újévi korszóban

Ezredéves bölcsesség-gel méri életét a távol-keleti ember, döntött az ember, történelmileg visszamérhető időben. Egy azonban bizonyos: amióta ember az ember, mindig határt szabott az idő folyamának. Nem mindig decemberben, nem mindig évnek hívta ezt a szakaszt, azonban mindig kiragadott az időcsontgolyót. Ha derűs volt a nap, sikerült minden, akkor fehér golyó kerül a korszóba, bánattal teli napokon meg fekete. Év végén azután összetöri a korszót az ember, és megszámozolja a golyókat. Így tudja meg, derűben, boldogságban, vagy pedig szomorúan telt-e az év.

Oktalanság, mondja a számológató józan ész, hisz már azt se lehet biztonossággal eldönteni, jó-e vagy rossz a mai nap. Annnyiféle történik huszonnégy óra alatt, hogy a végső eredmény is már átlagból származik. S a másik bökkenő: akit januárban elhagy a kedvese, szomorú. Februárban azután megismerkedik az „igazival”, pontosan a januári eseményeknek köszönhetően. Ki tudja tehát eldönteni, vidám vagy szomorú, hasznos vagy szontalan volt-e a január?

A válasz csak egy lehet: nem objektív mérce a művés korszó, csak arra jó, hogy az embereknek mankója legyen az év végi számadáshoz, hisz a rosszát amúgy is hamar elfeledjük.

Egy dologra jó a háromszázhatvanöt fekete és fehér golyó: emléket állít önmagunknak. A régi rómaiak nagy merészen császáraik nevét adták a hónapoknak, így állítva emléket nekik, s így ragadva nyakon az időt. Később a télközépi évszázadok mellett legalábbis, ha hinni lehet a tudósok, vallásörténeszek szavának. A bölcselkedésre hajlamos tibeti, japán vagy kínai tart a házában egy művés korszót; ebbe az év minden napján, akkor fehér golyó kerül a korszóba, bánattal teli napokon meg fekete. Év végén azután összetöri a korszót az ember, és megszámozolja a golyókat. Így tudja meg, derűben, boldogságban, vagy pedig szomorúan telt-e az év.

Csak sejteni tudom, miért az a bizonyos lábnyom a dunaújvárosi Intercisa múzeum leglátogatottabb darabja. A kétezer évvel ezelőtti római mester kutat ásott, s ahogy egyre lejjebb haladt a földben, lépcsőfokokat vájt magának, hogy azokon állva láphasson, s hogy később ki tudjon jönni, de meztelen talpának nyoma ottmaradt a kút oldalába vájt lépcsőfokon. Kétezer esztendővel később régészek óvatos munkával előbányászták a kutat, aljáról kiemelték a régi korok fagyri emlékeit, s napfényre hozták azt a földbe dermedt lábnyomot is. Most ott látható a múzeumban, nem más, mint a strand betonján, a Balaton sima szemű homokfövényén levők, s mégis.

A nézők némelyike megpróbálja a nyom fölé lépni a mestert, hogy milyen lehetett. Mások azon tűnődnek, hogy nézd csak, ma se assák másképpen a kutat, a többi meg arra gondol: no lám, ez az ember már ritkább por, mint ami megőrződött a lábnyomában, s ez a nyom még mindig látható.

Mert a római kútásó lábnyomával örök emléket állított magának az időben. Igen, az idő: régi vagyunk. Emléket hagyni fekete-fehér golyókkal, lábnyomokkal, keűnk, agyunk munkájával. Sokszor még nem is tudjuk, mi az idő, úgy vagyunk éppen, mint a kishal, aki a vízben odaúszik az öregéhez, és azt mondja: te, én már sok mindent tudok, de annyit hallottam róla, megsem láttam még soha a vizet!

Ugyanígy, ha csónakkal vagyunk, úgy látjuk, a part mozog hátrafelé, pedig rá kéne jönnünk, mi mozgunk előre, visszavonhatatlanul.

Ismét év vége van, az utolsó oldalak vannak hátra az összefirkált naptárban, s nekünk megint elszámolásunk van. Öregbebek lettünk, vagy csak élünk egy évet, elcsoszogt-e az év, vagy tettünk annyit, hogy gyorsan röppenjen el?

Mostanában sok a vita arról, mi volt, mit csináltunk — mintha mindenki a saját memoáriait élné. Néha közbeszólnék: javasolnám a korszó használatát közéletmérésre, de mások társaságába belebeszélni illetlenség. No és eszembe jut barátom véleménye. Gondoltam-e arra — kérdezte —, hogy az emlékeztetőhöz össze kell törni egy szép, értékes, később is használható korszót? Ok nélkül, mert ha nemcsak voltunk, hanem léteztünk is az elmúlt évben, akkor emlékeztetőnknek legalább olyan jól kell őriznie a múltat, múltunkat, mint a távol-keleti korszónak.

Szántó Péter

Jelen és jövő

A KSZV munkájáról

A KSZV az ország egyik legnagyobb könnyűipari vállalata. Ujabbban igen sok olyan hangot lehet hallani, hogy ez a cég nem tud nagyságrendjének megfelelő ütemben fejlődni. Hogyan látja ezt Marosi János vezérigazgató-helyettes?

A mai követelmények függvényében a legfőbb mérce egy vállalat megítélésénél legalább három alapvető tényezőre terjed ki. Az egyik, a társadalmi tisztaság jövedelemhez való hozzájárulás mértéke, a másik a világgazdasági értékteljesítés a vállalat exporttevékenységéről, a harmadik a teljesítményérték. Ha a feltételek szerint vizsgáljuk a KSZV-t, meg kell mondani, igen jó minősítést kap. Ez csak azok számára meglepő, akik kívül élvén a vállalati életben, pusztán azt hallják, hogy a vállalat 1977-ben lényegesen elmaradt a korábbi évek nyereségszintjétől, az átalakulás jeleit pedig tévesen értelmezik. Meg kell szoknunk; nem törvényszerű, hogy a nyereség egyenesen fejlődés mutasson. Az 1977. évi eredmény csak kisiklás volt, és nem állapotjelző. A kapacitások kiterjesztése pedig nem a bomlás jele, hanem egy korszerű terület-fejlesztési politika egyenes következménye.

A vállalati eredmény legfontosabb mércéjének legfőbbben a nyereséget tartják...

A KSZV a textilipari vállalatok között a legstabilabbak sorába tartozik. Ez nem szubjektív megítélés, hanem nagyon is tárgyilagos leírása a tényeknek. A Könnyűipari Minisztérium vizsgálata szerint a társadalmi tisztaságjához való hozzájárulás mértéke az irányítás alá tartozó vállalatok 40 százalékánál nem éri el a 7 százalék-észközarányos mértéket. Figyelemre méltó viszont, hogy a KSZV a sokat emlegetett 1977. évi alacsony nyereség-összege mellett is 7,9 százalékos hozzájárulást produkált. Ez magyarul annyit jelent, hogy bár a nyereség 40 millióval kisebb volt, az állami támogatások mértéke és más tisztaságjához való hozzájárulás csatornákon való hozzájárulás a költségvetéshez jobb az átlagnál, sőt egyike a legjobbaknak. A mai helyzetben ez a körülmény igen nagy jelentőségű.

Eredményesen dolgoznak-e a külpiacokon?

Ha a világgazdasági feltételekhez mérjük a vállalatot, egyértelmű eligazítást kapunk a tőkés és szocialista export színvonalából. A vállalat a gazdasági reform óta fokozatosan javította a

dollárkitermelési mutatót, és legfontosabb termékeinél ez általában ma sem haladja meg az 50 Ft/dollár értéket. Mindezek következtében tíz év óta az egyik legalacsonyabb állami visszatérítési kulccsal dolgozunk. A szigorítások után is a magyar textilipar hasonlításra alkalmas vállalatai 40–50 százalékos visszatérítési kulccsal fognak jövő évben dolgozni, míg a KSZV összesen 31 százalékot kap dollárbevételeinek forintösszegei után. A szocialista export vonalán valamivel rosszabb a helyzet, de ez nem a vállalati tevékenységé, hanem az alkalmazott KGST-árképzési módszerrel és a korábbi évek árnyeregség-leföldöz politikájával van összefüggésben. De még így is a legfontosabb exportcikk rubelkitermelési mutatói alig haladják meg a 40 Ft/rubel értéket. Ez pedig az átlaghoz igen közel eső, jó eredmény.

A vállalati létszám évről évre fogy. Ez nyilvánvalóan komoly gondokat okoz a vezetésnek...

A létszámgondok függvényében érdemes áttekinteni, hogy mit teljesítenek a dolgozók. Az 1977. évi adatok szerint egy dolgozó évente 255 ezer forint termelési értéket produkált. Az 1979. évi terv szerint ez 276 ezer forintra növekszik, ez 8,2 százalékkal nagyobb teljesítményt jelent. Csak egy jól szervezett vállalat tud évente 4 százalékos javulást elérni a termelékenység vonalán. Hogy sok ez, vagy kevés, arra úgy lehet válaszolni, a közepesnél jobb textilipari vállalatok közé tartozunk. De határozottan jobb vagyunk a legtöbb kő-szövőipari vállalatnál, a selyempiparnál, és néhány neves gyapjúipari vállalatnál is. Más kérdés, hogy az egész textilipar adottságai folytán nem tartozunk a legnagyobb teljesítménnyel dolgozó ágazatok közé. A gépiparban a legjobbnak számító 600–650 ezer forint/év/fő mutató természetesen soha el nem érhető a mi iparágunkban. De semmi ok nincs kétségbe vonnunk, hogy hasznos népgazdasági tevékenységet folytatunk, ilyen teljesítménymutató mellett. Nagy a valószínűsége annak, hogy a következő években a termelékenység a tudatos termelési struktúrávaltoztatás következtében modern technológiák, nagy hatékonyságú berendezések munkába állása révén tovább javul, és egy-két év múlva elérhetjük a

már jobbakra jellemző 300 ezer Ft/év/fő szintet.

Mit vár a most kezdődő évtől?

A számok beszélnek. Problémák a textiliparban mindenütt vannak, ezek eredőjében pedig tények bizonyítják, a KSZV igenis jó vállalat, a KSZV-nek van perspektívája. Ezért azonban éppúgy, vagy jobban meg kell küzdeni, mint más iparágban. Ez azonban már a minősítésen túli fogalmak körébe tartozik, olyan politikai elkötelezettséget, cselekvést feltételez, amely viszont mindig is jellemző volt a KSZV kollektívájára.

P. F.

Népi, nemzeti egységben további boldogulásunkért

Sarlós István nyilatkozata

A népfrontnak — a VI. kongresszus óta eltelt időszokban és a következő években is — legfontosabb feladata a hazánkban élő emberek egyetértésének, együttműködésének erősítése —

mondotta Sarlós István, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Hazafias Népfront Országos Tanácsának főtitkára nyilatkozatában. A HNF VI. kongresszusa óta eltelt több mint két év eredményeiről, a nemzeti egység legfontosabb vonásairól Sarlós István megállapította:

A nemzeti egység erősödése abban nyilvánul meg, hogy

a hazánkban élő emberek elfogadják az önálló, demokratikus, szocialista Magyarországi építésének programját,

azt a programot, amelyet eddigi eredményeink alapoznak meg. Állampolgáraink munkája és magatartása arról tanúskodik, hogy Magyarország lakosságának döntő többsége egyetért

a mi politikánkkal, az alapvető kérdésekben azonosak a nézetek. Nyilvánvalóan akadnak olyan emberek, akik azt mondják: általában jó, amit csinálunk, de részletkérdésekben eltérő a véleményünk. Velük tudunk és kell is vitatkoznunk, s így vagyunk a materialista felfogástól eltérő nézeteket képviselővel. Velük kapcsolatban gyakran felteszik a kérdést: egy vallásos ember lehet-e teljes híve a szocializmusnak? Teljesen világos a válasz, hogy lehet! Ellentétes ugyan a felfogásunk az ideológiai kérdésekben, de abban viszont teljes lehet az egyetértés, hogy mi-

ként alakítjuk részvételünket a nemzetközi életben, s abban is, hogy az anyagi javakat mily módon állítjuk elő, s hogyan használjuk fel.

Ezért tartom természetesenek, hogy nálunk a különböző egyházak vezetői — mert jól látják híveik életkörülményeit, a rájuk ható erőket — céljainkat elfogadva részt vesznek a népfrontmozgalomban.

A különböző világnézeti emberek között politikai egység azért jöhet létre, mert az állampolgárok független, háború nélküli országban akarnak élni, munkalehetőséggel és a törvény betartásának biztonságával. Mindez nálunk ma adott. Ezt a biztonságot tovább erősíti a békés egymás mellett élés, az enyhülés politikája, amire ma már úgy hivatkozunk, mint élettérrel a levegőre.

Hazánkban a népfront — állapította meg — a szocializmus elkötelezettje.

A szocializmust az anyagiakban, szellemiekben, erkölcsiekben és életformában építi. Támogatja a párt törekvéseit. Elfogadott gyakorlat, hogy a népfront keretein belül is mindenki kifejezheti materialista nézeteit, de nem azzal a szándékkal, hogy keressék az ütközést azokkal, akiknek más a felfogásuk.

Mindent összegezve azt hiszem, hogy az emberek gondolkodásmódjában nagyobb az egység és erősebb az együttműködés, a hazához való ragaszkodás, mint ahogy az bármiféle statisztika révén kimutatható.

A szocialista Magyarországi adta biztonság csendül ki az emberek szavaiból,

ezt bizonyítják tetteik is, s az a jó, hogy mindez már természetes. Az egységet a mindennapos munkában, az emberi kapcsolatokban is erősítenünk kell, s ebben a népfront közvetlenül is sokat tehet — mondotta Sarlós István, majd hangsúlyozta:

A Magyarországon élők boldogulása, a gazdasági építőmunka eddig is megkövetelte a népi egység erősítését, s ez a most következő időszakban, a távlatokban még inkább fontos lesz.

Az 1979-es teendőink nyomatékosan igénylik az egységes szemléletmódot és az egységes értelmezést.

Ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy aki híve a nemzeti egység erősítésének, az a szemlélyére, vállalatára pillanatnyilag kedvezőtlennek tűnő gazdasági intézkedéseket is elfogadja, támogatja megvalósításukat, mert belátja: az ország, a haza jövőjéről van szó. Azt kívánjuk tehát, hogy az állam, a közösség érdekeinek rendeljék még inkább alá a vállalati, az egyéni érdekeket, s ehhez elengedhetetlen a távlatokban való gondolkodás. Tegyük érthetővé és érzékelhetővé, hogy gazdasági intézkedéseink hatására

fokozatosan haladunk előre, akkumulálódnak az eredmények. Ez később — az elosztás révén — azoknak is ked-

vező, akiknek ma úgy tűnik: pillanatnyilag hátrányba kerültek. Január 5-én ül össze a Hazafias Népfront Országos Tanácsa, s a tanácskozáson a két kongresszus közötti időszak mérlege alapján keressük azokat a főbb területeket, amelyeken munkánkkal hozzájárulunk az elkövetkező évek komoly és bonyolult feladatainak megoldásához.

A VI. kongresszus a népfront fontos feladatául tűzte ki az állampolgárok műveltségének gyarapításához, a kulturális színvonal emeléséhez való hozzájárulást. Vonatkozik ez az emberi ismeretek minden ágára: a politikai, művészeti, nevelési és műszaki területre egyaránt.

A sokágú tevékenység nyomán

a népfront szerepe, súlya az elmúlt években valóban tovább erősödött.

Természetes, hogy a szakszervezet, a KISZ s a többi szervezet társadalmunk egy-egy rétegéhez sokkal erősebben kötődik. A népfront viszont azt kapta feladatul, hogy mind a tíz és fél millió magyar állampolgárnak szóljon, azokhoz is, akik egyik szervezethez sem tartoznak, biztosítva a különböző rétegek találkozásait, gyűlölcöző megértését és együttműködését — állapította meg Sarlós István. (MTI)